

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor)

Parabola fiului risipitor - interpretare pedagogică -

Tema acestei frumoase parabole a Noului Testament este cea a căinței și a întoarcerii la calea cea dreaptă. Trei sunt personajele acestei parabole: fiul rătăcitor, fratele fiului rătăcitor și părintele acestuia, fiecare întruchipând o anumită atitudine față de aproapele nostru. Să vedem ce prezintă pilda.

Un părinte avea doi fii. Fiecare a primit partea lui de moștenire, dar fiul cel mic, nechibzuit fiind, și-a luat lumea în cap, a plecat de acasă și a cheltuit toată averea în petreceri și destrăbălare. A ajuns, până la urmă, într-o cruntă mizerie, tocmindu-se păstor al unei turme de porci. Cuprins de remușcări, dar și de oarece edificări, se întoarce acasă cu gândul că ar fi fericit dacă ar ajunge argat în casa părintească. Spre uimirea sa, tatăl îl primește cu mare fast, dându-i veșminte curate și pregătind o masă mare, pentru care a sacrificat vițelul cel gras. „Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim. Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat” (Luca 15.23-24). Fiul cel mai mare, văzând toate acestea, s-a simțit nedreptățit întrucât el, cu toate că fusese credincios tatălui său, nu se bucurase niciodată de atâta cinstitoare. La reproșurile sale, tatăl lasă să se înțeleagă că întoarcerea acasă și recuperarea unui păcătos socotit pierdut este de mare folos și trebuie să constituie un prilej de mare bucurie.

Pilda fiului rătăcitor exprimă ideea că pocăința nu este niciodată prea târzie, cu condiția ca aceasta să fie sinceră și deplină. Valoarea pedagogică a acestei pilde rezidă în asumarea inteligentă și matură a rătăcirii, a pierderii, pentru moment, a reperelor. Creștinismul vine cu o perspectivă aparte asupra păcătuirii. Păcatul, în măsura în care este pasager, poate deveni sursă și reazem într-o perfecționare, prilej de reorientare și înaintare pe drumul cel drept. Conștientizarea unei stări de fapt reprobabile este începutul îndreptării noastre. Fără acest „grad zero” al iluminării de sine nu există nici re-conversie morală, nici chiar început ființial.

Cine este fiul rătăcitor? Este omul marnat de voluptatea aventurii, de dorul de ducă, de mirajul țării îndepărtate. Este fiul ne-

ascultător, care forțează tiparele bunei purtări. Este cel care nu a învățat încă din greutăți, dar este capabil de această învățare. Are însă o mare calitate: experiența limită îl trezește, îl înfrumusețează și înobilează spiritual, „venindu-și în sine”. Mai mult decât atât, el este gata de pocăință, de acceptare a unui statut inferior, dar în casa sa, a părintelui său. Dorul întoarcerii acasă este însoțit de căința sinceră: „Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15.18-19).

Cine este tatăl fiului rătăcitor? Este prototipul părintelui, este „tatăl generic”, un fel de Dumnezeu, al toate înțelegător, iertător. Este marele pedagog, capabil de a converti situația de păcătuire în prilej de îndrumare și formare. Este părintele ce privește „cum se cuvine” fapta fiului său: „Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui” (Luca 15.22). Este tatăl ce valorifică o situație limită spre un scop nobil: copilul pierdut să se regăsească. Este pedagogul care folosește singura cale de îndreptare în situația dată: pedeapsa „pozitivă”. Nu prin deposedare sau descalificare, ci prin dăruire și primenire.

Cine este fratele fiului rătăcitor? Este un personaj important al acestei pilde, trecut cu vederea destul de ușor. Este omul conformist, ascultător de porunci, dar și dornic de a extrage foloase din acestea. „Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei” (Luca 15.29). Este prototipul individului orgolios, care oferă cu condiția să primească în aceeași măsură. De la el putem învăța că resentimentul ne face rău, situându-ne cum nu se cuvine față de cel ce a păcătuit. Înțelegerea aproapelui și îndurarea sunt calități ce trebuie să prevaleze în fața egoismelor noastre.

Oricum, de la fiecare protagonist al acestei parabole avem de învățat câte ceva: de la fiul rătăcitor - că oricât de „rătăciți” am fi, putem descoperi Calea; de la tatăl acestuia - că toți fiii, indiferent de căderile lor, trebuie așteptați, primiți, primeniți cu iubire pe măsura căderilor lor; de la fratele fiului rătăcitor - că putem deveni „mici”, cu toată credința noastră arătată, dacă nu îi înțelegem pe cei care au păcătuit dar au avut forța să-și revină...

Prof. Univ. Constantin Cucos
Sursa: Doxologia.ro

Pomenirea morților - Moșii de iarnă

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecâți, în bisericile și cimitirele ortodoxe se va face pomenirea celor adormiți. În această zi, care anul acesta cade pe 5 martie, cunoscută și sub denumirea populară de Moșii de iarnă, credincioșii aduc la biserică ofrande pentru sufletele celor dragi. Moșii de iarnă de sâmbătă, 5 martie și Lăsatul secului de carne de duminică, 6 martie pregătesc începutul marelui post al Paștilor, care va dura șapte săptămâni și în care vor fi numai două dezlegări la pește, de Buna Vestire și de Florii.

Sâmbătă, 5 martie, Biserica Ortodoxă face pomenirea celor trecuți la cele veșnice. Această sâmbătă este cunoscută în popor sub denumirea "Moșii de iarnă". Există pomenirea morților, pentru că Biserica nu vede în moarte sfârșitul existenței omului.

Biserică îi numește pe cei trecuți în viață de dincolo "adormiți", termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de ne-ființă, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Mântuitorul, când ajunge în casa lui Iair a cărui fiică de numai 12 ani murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca: 8,52).

În fiecare biserică se oficiază Sfântă Liturghie, urmată de slujbă Parastasului pentru cei adormiți. În ziua în care se săvârșește Sfântă Liturghie, preotul scoate miride (părțile) din prescură, pentru vii și morți. Ele sunt așezate pe Sfântul Disc, alături de Agneț-partea din prescură care reprezintă pe Hristos, că dragostea Lui să se reverse și asupra lor. Amintim că în cadrul Sfintei Liturghii, Agnețul se preface în Trupul și Sângele Domnului. Astfel, miridele (care îi reprezintă pe cei pomeniți),

participă la sfințenie prin prezența lor alături de Trupul lui Hristos de pe Sfântul Disc.

În Postul Sfințelor Paști există și rânduiala sarindarelor, adică a pomelnicilor pe care credincioșii le aduc la biserică, pentru a fi pomenite timp de 40 de zile. Finalul acestor pomeniri se face în Sâmbăta lui Lazăr, dinaintea Duminicii Floriilor.

Cine poate fi pomenit?

Se pot pomeni toți cei care au murit nedespărțiți de Biserică. Nu pot fi pomeniți cei care au murit în dispreț cunoscut față de Dumnezeu. Precizăm că orice slujbă a Bisericii se săvârșește numai pentru cei care sunt membri ai ei, adică au devenit prin Sfintele Taine, mădulare ale Trupului tainic al lui Hristos. De aceea nu pot fi pomeniți nici copiii morți nebotezați, pentru că ei nu sunt membri ai Bisericii.

Moșii de iarnă

În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne facem pomenirea morților, pentru că în duminica următoare Biserica a

rânduit să se facă pomenire de Înfricoșată Judecată și A doua venire a Domnului la care ne vom înfățișa toți. Pentru că mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru toți aceștia, că să se bucure de fericirea veșnică.

Simion Florea Marian menționa în lucrarea „Trilogia vieții”, „că pe tot parcursul anului, în spațiul românesc există 20 de zile de Moși”. Cuvântul „moși” vine de la „strămoși”, și se referă la persoanele trecute la cele veșnice.

Cu apelativul „moși” sunt numiți nu doar morții, ci și principalele sărbători ce le sunt consacrate, precum și pomenirea făcute pentru ei. Din zilele de Moși amintim: „Moșii de primăvară” (de Măcinici), „Moșii de vară” (sâmbăta dinaintea Rusaliilor), „Moșii de toamnă” (în prima sâmbăta din luna noiembrie), „Moșii de iarnă” (sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne).

Sâmbăta, zi de pomenire a celor adormiți

Sfinții Părinți au rânduit ca sâmbăta să se facă pomenirea celor adormiți, pentru că este ziua în care Hristos a stat cu trupul în mormânt și cu sufletul în iad, că să-i elibereze pe dreptii adormiți.

Pe de altă parte sâmbăta e deschisă spre duminică, ziua învierii cu trupul. Duminică este numită și ziua a opta, pentru că este ziua începutului fără de sfârșit, ea nu va mai fi urmată de alte zile, va fi eternă.

Adrian Cocoșilă

Sursa: crestinortodox.ro